

4/2008

Prospäkkäri

Lapin Kullankaivajain Liitto Ry:n jäsenlehti

www.lemmenhippu.fi

LEMMEN
HIPPU

Koruja Lemmenjoen kultahipuista ja korukivistä

Lemmenhippu on korumallisto, jota valmistetaan Suomen Lapista huuhtotuista kultahipuista ja korukivistä. Korut on valmistettu käsityönä ja jokainen koru on uniikki. Korujen muotokieli ja aiheet tulevat Suomen luonnosta ja erityisesti Lapista ja kullankaivun värikkästä historiasta.

Omista pala
Lapin kultahistoriaa

www.lemmenhippu.fi

Kannen kuva: Vaikka aurinko-armaas ei pohjoisessa vielä lettuja paistakaan, ovat ensimmäiset kultamiehet jo aloittaneet kevään huoltoajojen valmistelun.

Prospäkkäri 4/2008

4 - 7	Pääkirjoitukset; LKL:n uusi jäsenmaksukäytäntö
8	Kaivoslakiuudistus vaati ensimmäisen uhrinsa
9	Kultaristeily 2009
10 - 11	Eteenpäin kaivoslakiuudistuksessa
12 - 16	Pirjo Muotkajärvi: Suomalaisnaiset ylsivät nelosvoittoon Espanjassa
17	Muistelo: "Perskule, vai ei liikaa osaa tehdä lettutaikinaa"
18 - 19	Sakari Mäkipuro - Mies piippu ja sivellin
20 - 24	Anurag Lehtonen: Seikkailu Uuden-Seelannin kultamailla
25	Merkkipäivät
26 - 27	LKL:n pikkujoulut
28 - 30	Kari ja Sirkka Merenluoto: mielipide kaivoslakiuudistuksesta
32 - 33	Veli-Pekka Jarva: Tarina Klondikesta

Prospäkkäriin aineisto on tekijänoikeuslain suojaama ja julkaistujen artikkelien ja kuvien osittainenkin lainaaminen tai kopiointi täten kielletään.

Prospäkkäri

Lapin Kullankaivajain
Liitto ry:n jäsenlehti

32. vuosikerta
Ilmestyy 4 kertaa vuodessa

Vastaava päätoimittaja:
Kai J Rantanen

Toimitus:
PL 86, 99871 Inari

Ilmoitushinnat:
1/1 s. 260 euroa (4-väri)
1/1 s. 200 euroa
1/2 s. 135 euroa
1/3 s. 90 euroa
1/4 s. 70 euroa

Graafinen suunnittelu
ja taitto: Liisa Hertell,
LH Viestintä

Paino:
Esa Print Oy, Tampere

Hallitus

Puheenjohtaja:
Jouko Korhonen
Haukiputaantie 752
90910 Kontio
jouko.korhonen@kultaviiste.inet.fi
p. 040 344 2200 (klo 17
jälkeen)

Varapuheenjohtaja:
Mika Telilä
Torisevantie 55
37310 Tottijärvi
puh: 0400 631 196,
fax: (03) 5128 127
mika.telila@kolumbus.fi

Sihteeri: Kai J Rantanen
PL 57, 99871 Inari
puh: 040 7746 773
mullin.mallin@gmail.com

Jukka Kela
Pehkoskuru,
99885 Lemmenjoki

Esko Orava
Mellantie 14,
97220 Sinettä

Hannu Viranto
Eteläranta 42
96300 Rovaniemi

Jouni Patokallio
Sylventie 4, 99800 Ivalo
puh. 040 715 4031

PANKKITILIT:
Jäsenmaksut vain tälle tilille:
Nordea 217738-4977
Muut maksut:
Nordea 120130-103183

JÄSENASIAT:

Lapin Kullankaivajain Liitto Ry, PL 86, 99871 Inari
puh. 0400 836 500
s-posti: info@kullankaivajat.fi
kotisivut: www.kullankaivajat.fi

Punapersepaviaanit

”**M**e olemme nyt imperiumi, ja kun toimimme, me luomme oman todellisuutemme. Ja teidän yrittäessä oppia sitä todellisuutta... me toimimme taas, luoden toisia uusia todellisuuksia. Me olemme historian toimijoita... ja teidät, kaikki teidät, tullaan jättämään vain oppimaan mitä me teemme.”

Ei, tämä ei ole Metsähallituksen Ylä-Lapin Luonnonhoitoalueen sisäinen ohje alueen muihin toimijoihin suhtautumiseksi.

Se oli Valkoisen Talon vanhemman neuvonantajan kanta totuuden ja todisteiden manipulointiin ”kansallisen turvallisuuden” nimissä. Kun George W Bushin lähipiiri myi Irakin sotaa amerikkalaisille, ei riittänyt että hallinto manipuloi ja salasi tietoja. Sen propagandakoneisto lapioi taskut ja saappaat täyteen paskaa amerikkalaisten lisäksi YK:n kautta koko muulle maailmalle.

Kun lopullisia todisteita ei vain löytynyt, peloteltiin ettei niitä – savuavaa asetta – voida jättää odottamaan.

Sodasta oli jo päätetty, ja sille piti vain keksyä perustelut.

Samoin metodein kaivoslakityöryhmä vaatii Lapin kullankaivun yli 140-vuotisen elinvoimaisen kulttuuriperinteen ja ammatin tappamista. Perustelut ovat yhtä vankkaa asiaa kuin Susan Ruususen kokkirjan sisältö ensimmäisessä lehdistötilaisuudessa. Kannet oli, mutta välissä ei muuta kuin styroksia.

Voisin kuvitella, että ei sisältö jatkossakaan paljon vakuuttavampi ole. Kummasakaan.

Jokella on tässä lehdessä Puheenjohtajan pohdintoissaan mielestäni aika realistinen tulevaisuuden visio siitä, minkälaisena lainsäätäjä ja maanhaltija mielellään näkisivät “jatkossakin turvattavat riittävät oikeudet huuhtoa kultaa valtion mail-la”.

Liiton edunvalvonta-toimikunta taas on tilanneanalyysissään väännellyt rautalangasta sen, miten tämä meitä jokaista koskettaa. Anurag Lehtosen matkareportaasi Uuden-Seelannin kulta-mailta puolestaan antaa hyvän kuvan siitä, mihin vinoutunut viranomais-toiminta, lupabyrokratia

ja ylisuojelu kullankaivun kannalta joh-
taa.

Kärkekää sanat sydämeenne ja tutkis-
kelkaa niitä siellä.

Muistattekko sen mellakan, kun
julkinen taho ilmoitti lopetta-
vansa Lapin ammattikullankaivajia pie-
nemmän joukon Helsingissä syntyneitä
alkuperäisasukkaita – lauman Korkeasaa-
ren eläintarhan punapersepaviaaneja.

Piikkipäätöksellä oli ihan asialliset pe-
rustelut; tilojen huono ja nykysäädösten
vastainen kunto sekä lajin kyseenalainen
suojelullinen status.

Asiasta nousi suhteeton julkinen
kohu; suuri mainostoimisto organiso-
i Pro Paviaani -kansanliikkeen ja kansa-
laiset vaativat paviaaneille ihmisarvoista
kohtelua. Yleisönosastot täyttyivät kir-
joituksista, paviaanien kohtaloon otet-
tiin kantaa eduskunnassa ja kunnallis-
vaalikampanjoissa. Pääuutislähetyksissä
asiantuntijat ja keskusteluohjelmissa
kansalaiset valottivat kantojaan. Tehtiin-
pä aiheesta pro gradu -opinnäytetyökin.

Kansaliike voitti, rahoitus järjestyi
osin yksityisen testamenttilahjoituksen
turvin – ja apinat saivat pitää kirppun-
sa.

Ei voi muuta kuin olla paviaaneille
kateellinen

Mullis'

LKL:n uusi uljas jäsenmaksu- käytäntö eli lupa maksaa

▲ Maksa nyt

LKL:n vuosikokous teki 29.3.2008 his-
toriallisen päätöksen ja vahvisti jäsen-
maksun samalla kertaa vuosille 2008 ja
2009.

Jäsenmaksun suuruudeksi lyötiin luk-
koon 20,00 € tai kullalla maksettaessa
maksuhetken mukaisen maailmanmark-
kinahinnan mukainen määrä kultaa + 10
prosenttia.

Ja se taas tarkoittaa sitä, että Sinulla
on nyt, tarkistettuasi jäsenmaksutilante-
esi tämän Prospäkkärin osoiteprintistä,
lupa maksaa 20,00 € liiton jäsenmaksu-
tilille Nordea 217738-4977 jokaiselta
puuttuvalta jäsenmaksuvuodelta. Eräpäi-
vä on 2.2.2009.

Tämä siksi, että liiton tilien ei tarvit-
sisi prutkuttaa tyhjäkäynnillä alkavan toi-
mintakauden ensimmäistä kvartaalia,
kunnes jäsenmaksun suuruus saataisiin
vahvistettua vuosikokouksessa maalis-
kuun viimeisenä viikonloppuna. Ja tä-
män jälkeen jäsenmaksulaput liikentee-
seen, ja... ja... ja...

jatkuu seuraavalla sivulla ►

Muista käyttää osoitetarran oikeassa yläkulmassa olevaa jäsennumeroasi viite-numerona maksajan tunnistamiseksi.

▲ Kaveria ei jätetä

Tätähän kokeiltiin ennenkin, oltiin aikaamme edellä. Nyt on pankkitekniikka, ja ihmisten valmius omatoimiseen maksuseurantaan oletettavasti ihan eri tasolla kuin silloin. Jopa Sampolla.

Ketään ei kuitenkaan unohdeta – paitsi ne syntiset, jotka ovat jättäneet jäsenmaksunsa maksamatta kahden vuoden ajalta. Mikäli näitä rästejä ei suoriteta, katsotaan jäsen yhdistyksen sääntöjen mukaisesti eronneeksi. Valitettavasti.

Lähetämme kuitenkin vielä muistutuksen kaikille niille, joiden maksusuoritusta ei kohtuullisen ajan kuluessa näy, ei kuulu.

▲ Tukea tarvitaan

Monet valveutuneet jäsenemme ovat huolestuneina tiedustelleet, mitä kaivoslakityöryhmän esitys tarkoittaa kullankaivun tulevaisuuden kannalta. Siitä kannattaa – ja pitääkin – olla huolissaan.

Aktiivitoimijoiden kanssa käytyjen keskustelujen pohjalta liiton hallitus on päättänyt kehottaa kaikkia keskeisiä tahoja varautumaan mahdollisen lakiavun hankkimiseen ja kustantamiseen kootusti liiton johdolla asioiden saamiseksi oikealle tolalle.

Tämä vaatii kaikilta – ja liitolta etunässä - valitettavasti myös taloudellista panostamista asiaan.

Jäsenistöstä tämä tulisi isommasti kirpaisemaan kaivopiireillä toimijoita, tuotannon mittakaavaan suhteuttaen.

▲ Yleinen liikekannallepano

Samalla päätettiin tarjota kaikille liiton jäsenille mahdollisuus osallistua Lapin kullankaivun tulevaisuuden turvaamiseen maksamalla jäsenmaksun yhteydessä vapaaehtoinen, esim. 5–15 euron ”kaivuoikeuskolehti”. Pekkariselle annettu kaivoslain huononnuksiesitys koskee kuitenkin osaltaan jokaisen kullankaivajan tulevaisuutta.

Tämä kaivuoikeuskolehti on korvaamarkittu rahaa, joka siirretään liiton tileissä erillisen momentin alle, ja on jatkossa käytettävissä nimenomaan siihen tarkoitukseen johon se on maksettu – eli nyt käynnissä olevaan vääntöön huuhdontakullankaivun oikeuksien turvaamiseksi riittävän elinvoimaisina myös tulevaisuudessa.

Mikäli yllättäen kävisikin niin, että ko-varoja ei ole tarpeen käyttää huuhdontakullan kaivuoikeuksien turvaamiseen, päätetään kertyneille varoille uuden kaivoslain voimaan tultua joku muu, kullankaivun kannalta hyödyllinen käyttökohde.

Kaikki 20 euroa ylittävät jäsenmaksusuoritukset – rästijäsenmaksut sekä uusien jäsenien liittymisjäsenmaksu luonnollisesti pois lukien – katsotaan osoitetuksi tähän käyttötarkoitukseen

Kai J Rantanen
rahastonhoitaja

*Hyvää ja Kultaista Vuotta 2009!
Toivoo Abkun tuovan väki*

Meitä on kuultu – taas

Kaivoslakiuudistuksen maanjärityksestä on kulunut muutama kuukausi. On ehditty miettiä monella taholla mahdollisia vaikutuksia. Liiton puolelta on tehty mitä on osattu, voitu ja ehditty. On saatu kannustusta monelta merkittävältäkin taholta. Ei olla yksin. Tästä kaikesta huolimatta on täysin mahdollista että vielä tulee se järityksen jälkeinen tsunami ja pyyhkäisee kullankaivajat pohjolan perukoilta ikiajoiksi.

Lakiryhmän toimet tekivät paljon pahaa, vaikka kaikki lopulta päätyisikin hyvin. Lukemattomat ovat ne tunnit, joita yksittäiset kaivajat ovat käyttäneet asioiden selvittämiseen. Prosessi on koetellut monen perheen sisäistä asioiden tärkeysjärjestystä. On aiheutunut tarpeetonta spontaania ja pakotettua puolen valintaa, meidän puolesta vai meitä vastaan.

Liekö ollut lainsäätäjän tavoitekin hajottaa kaivajien joukot suureen harrastusporukkaan ja vähälukuiseen ammattikaivajakuntaan. Ammattikaivun loputtua olisi helppoa raakata harrastajat metsistä pois ja myydä kullanhuhdontalupia viranomaisille sopivana aikana, sopivaan paikkaan. Olisi varmaan mukavaa kehittää tekstiviestillä myytävä kullanhuhdontalupa, kuten kalastuslupa

nykyään. Näin turvattaisiin paikallisten oikeudet, huomioitaisiin saamelaiset ja koltat sekä kaiken huipuksi annettaisiin kullankaivun harjoittajien jatkaa toimintaansa. Ison veden takana tälle on keksitty nimikin jo yli sata vuotta takaperin – reservaatti.

Tässä erehtyy lainsäätäjä ja tässä erehtyy viranomainen. Onhan tuo nähty kautta aikain mitä merkitsee kansakunnalle yhteinen vihollinen. Lähtöfanfaari on juuri soitettu ja taistelu on vasta alussa...

Saimme mahdollisuuden käydä keskustelemassa kaivoslakiryhmän kanssa. Ja keskusteluksi se todellakin jäi, koska vastapuoli ilmoitti heti alkukiukuttelun jälkeen, ettei heillä ole neuvotteluvaltuuksia. Käsittämätöntä – heidän itsensä tekemä ehdotus, eikä heillä ollut neuvotteluvaltuuksia.

Sivitimme lakiryhmää kullankaivun, koineellisen kullankaivun ja Lemmenjoen syvimmän olemuksen tiimoilta. Vastapuoli osoitti kiitettävää kiinnostusta. Meitä on siis

kuultu – taas. Olisiko keranrankin kuunneltu, jää nähtäväksi.

Lopuksi toivotan kaikille jäsenille hyvää uutta vuotta. Kaikki joukolla risteilylle, parannetaan maailmaa edes pieneksi hetkeksi, kootaan rivit, koordinoidaan vastatoimet ja voiteaan tämä sota.

Jouko Korhonen

Kaivoslakiuudistus vaati ensimmäisen uhrinsa

Lapin Kullankaivajain Liiton historia-toimikunta on yhdessä Kultamuseon ja Metsähallituksen kanssa ideoinut Lemmenjoen Kultareitti -nimistä projektia. Hankkeen tarkoituksena olisi laajentaa kultamaiden kulkijoiden kokemuksia syventäen kultahistorian näkökulmia myös konekaivun historian ja nykypäivän osalta. Samalla olisi tarkoitus laajentaa näkökulmaa maantieteellisesti mahdollistaen kulkemisen Lemmenjoelle alkuperäisistä lähtöpaikoista (Solojärvi & Siko-vuono). Merkittävä osa reitistä esittelisi konekaivun ympäristönäkökulmia ja vaikutuksia sekä myös aktiivista konekaivua. Hanke olisi kooltaan kohtalaisen merkittävä, budjetti lähes 300 000 euroa.

Metsähallituksen laatimassa lausunnossa kaivoslakiuudistukseen todetaan, että Metsähallitus yhtyy lakityöryhmän näkemykseen ja perusteluihin, joiden mukaan koneellinen kullankaivu on lopetettava Lemmenjoella. Lakiehdotuksen perusteet ovat virheellisiä, kuten kullankaivajat ovat julkisuudessa ja omassa lausunnossaan todistaneet.

Nämä mainitut kaksi asiaa ovat sellaisessa ristiriidassa keskenään, että Lapin Kullankaivajain Liitto ry on pakotettu keskeyttämään kaikki toimintonsa Lemmenjoen Kultareitti -projektin osalta siihen asti, kunnes Metsähallitus peruu vaatimuksensa koneellisen kullankaivun alasajosta.

Emme ymmärrä, miten Metsähallitus voi yhtä aikaa rakentaa kultareittiä aktiivisen kullankaivun esittelemiseksi ja vaatia aktiivisen ammattikullankaivun lakkauttamista. Erityi-

sen kummalliseksi Metsähallituksen toiminnan tekee se, että he ovat toisaalla mukana projektissa, jossa on tarkoitus perusteellisemmin tutkia koneellisen kaivun ympäristövaikutuksia. Hankkeessa on mukana myös Lapin Ympäristökeskus, joka omassa lausunnossaan toteaa, ettei konekaivun ympäristövaikutuksista ole olemassa sellaista tietoa, jonka perusteella kaivu pitäisi lakkauttaa. Metsähallitus sen sijaan hutkii ja sitten vasta tutkii.

Lapin Kullankaivajain Liitto pahoittelee syvästi asian saamaa käännettä. Erityisen ikäväksi asian tekee se, että olimme saaneet hyvän organisaation koottua projektin ympärille ja suorastaan historiallisen hyvän yhteistyön syntymään kullankaivajien, Metsähallituksen ja Kultamuseon välille. Erityiskiitoksen haluamme lausua Metsähallituksen **Tapio Tynykselle** ja **Pirjo Rautiaiselle** ennakkoluulottomuudesta ja yhteistyöhalusta.

Lapin Kullankaivajain Liitto ry toistaa näkemyksensä koneellisen kullankaivun kulttuurihistoriallisen merkityksen tunnustamisesta. Sen toteuttamisessa Lemmenjoen Kultareitillä olisi ollut tärkeä rooli.

LKL:n ilmoitettua keskeyttävänsä hankkeen toistaiseksi, on selvää, ettei projektia voida jatkaa ainakaan alkuperäisen kaltaisena. Näin on kaivoslakiuudistus vaatinut ensimmäisen uhrinsa. Tästä kärsivät kaivajat, turistit, Metsähallitus, alueen yrittäjät ja koko Inarin matkailu – kiitos Metsähallituksen ja erityisesti sen juristivetoisen pääkonttorin.

-jokke-

Kultaristeily

Tukholmaan M/s Mariellalla

23.–25.1.2009

**PÄÄTEEMA: Kullan arvo ja arvostus –
mihin se perustuu ja kuinka sitä lisätään**

Eikö siis ihmisen hyödyllisin päämäärä ole parhaansa mukaan kerätä kultaa, koska kulta merkitsee vapautta, valtaa, iloa ja kaikkea elämän nautintoa sekä lunastaa ihmiselle kuoleman jälkeen taivaan autuuden. M Waltari (1948)

Kultaa ostetaan ja myydään tilaisuuden aikana. Myyjät esittäytyvät ja kertovat, mitä on tarjolla. Kiinnostuneet ottavat heihin yhteyttä suoraan ja tekevät keskenään kauppaa kaikessa rauhassa. Tarjolla hienoa kultaa, koruhippuja ja hippukoruja – tukkuhintaan pienissäkin erissä.

Perjantaina kultaristeilyn verryttelyseminaarissa keskustelemme aiheesta:
Kaivospiirien tuho – voidaanko näin tehdä

Katso seminaariohjelma edellisestä Prospäkkäristä nro 3/2008, sivu 13.

**Kysy mahdollisia peruutus- tai lisäpaikkoja
Heli Rapakolta, p. 040 593 5337,
heli.rapakko@gmail.com**

Hinnat / henkilö

jäsen / ei-jäsen

115 / 125	A4-hytissä
128 / 138	A3-hytissä
152 / 162	A2-hytissä
226 / 236	A1-hytissä

Perjantai-iltapäiväseminaari risteilyyn osallistuvalla 5 e/henkilö. LKL:n, SJHY:n, Geologisen seuran jäsenet: 10 e/henkilö. Muut: 20 e/henkilö.

Maksut LKL:n tilille 800010-70774683.
Maksuun tarvittavan viitenumeron saatte ilmoittautumisen yhteydessä Heliltä.

Hinta sisältää risteilyn valitussa hytti luokassa sekä seminaariohjelman mukaiset tarjoilut.

Ohjelman osittaiset muutokset mahdollisia.

NÄHDÄÄN!

Eteenpäin kaivoslakiuudistuksessa

aivoslakiesityksen apeista jälkitunnelmista pitäisi siirtyä toimintaan. Esitys on vasta esitys ja moni asia voi vielä muuttua.

Lakiprosesseihin vaikuttaminen on jokaisen kansalaisen perustuslaillinen oikeus ja tätä vaikuttamistyötä saavat tehdä muutkin kuin vain ääri vihreät.

Lakiesityksessä pahoja asioita on kolme: kaivospiirien lakkautus, maksujen viisinkertaistuminen ja byrokratian lisääntyminen. Näihin tavoittelemme korjausta.

Kaivospiirien lopettaminen koskee suoraan noin kahtasataa liittomme jäsentä, jotka omistavat kaivospiirejä tai niiden osuuksia tai ovat vuokranneet kesäkohtaisia kaivo-oikeuksia alueilta. Vaikka suurin osa kaivospiireistä on Lemmenjoella, on Lemmenjoen ulkopuolisilla kaivospiireillä – Mobergin-, Hangas- ja Lauttaojalla kullankaivajia lähes yhtä paljon kuin koko Lemmenjoella.

Ministeriön indeksikorotuksena markkinoina ”pieni” maksujen korotus tarkoittaa maamaksujen viisinkertaistumista. Tässä asiassa tulon saaja eli Metsähallitus on osannut lobata asiaa taitavasti. Kun nyt MH:n kirstuun kilahtaa kullankaivajilta vuosittain noin 20 000 euroa, niin jatkossa meiltä kerrataan noin 100 000 euroa. Ja tämä ei ole mikään korvaus vahingoista, puustosta tai

muusta, vaan niistä laskutetaan erikseen, vuosi vuodelta ankarammin.

Lain henki on se, että byrokratia ja kaikenlainen hallinnointi moninkertaistuvat. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että tavallinen rivikansalainen ei enää jatkossa mitenkään pysty valtausasiansa itse hoitamaan. Näin kasvaville hallinnon kuluille tarvitaan maksaja ja eiköhän sen osoite ole sanomatakin selvä.

Maksujen korotukset ja ylihallinnointi koskevat kaikkia kullankaivajia.

Alaspäin sanoi kullankaivaja lumessa

Tällä hetkellä ministeriön virkamiestyöryhmä tutkii kaivoslakiesityksestä annettuja lausuntoja. Emme tiedä prosessin tarkkaa aikataulua, mutta tämä vaihe kestää joitakin kuukausia.

Työryhmätyöskentely voi olla kaksivaiheinen, jolloin ensimmäisessä vaiheessa käsitellään vastine ja toisessa vaiheessa lakiehdotusta muutetaan tai perustellaan se, miksi sitä ei muuteta.

Toistaiseksi siis lainvalmistelussa ei ole ollut mukana poliittista pohdintaa ollenkaan. Kun virkamiestyöryhmä luovuttaa hengentuotteensa eteenpäin, alkaa ensimmäinen poliittinen arviointi.

Presidentti Urho Kekkonen vieraili Ivalojoen Kultalassa 1977 ja vaskasi Viktor Koivulan opastuksella Ivalojoen rannassa isomushipun.

Tässä vaiheessa avainasemassa on tietysti asiasta vastaava ministeri Mauri Pekkarinen. Hän voi esikuntineen tehdä tai teettää asiassa muutoksia tai sitten palauttaa koko homman uudelleen valmisteltavaksi tai sitten antaa esityksen hallitukselle sellaisenaan.

Työ- ja elinkeinoministeriön sisällä esitys on todennäköisesti melko suuren osan ensi vuodesta.

Seuraavassa vaiheessa lakiesitystä tutkiskelee koko hallitus ja nyt kaikki hallituspuolueet ovat kannaltamme tärkeitä. Viisaat ovat kertoneet, että Vanhasen hallituksessa eivät muut ministerit yleensä puutu kollegoidensa esityksiin, mutta mahdollista se toki on.

Jos kaikki sujuu jouhevasti, niin ehkäpä noin vuoden kuluttua hallitus antaa esityksen eduskunnalle. Esitystä käsitellään aina-kin ympäristö-, talous- ja perustuslakivalio-

kunnassa – ehkä vielä muuallakin. Nyt asioihin pääsevät vaikuttamaan kaikkien puolueiden poliitikot.

Laki voidaan vahvistaa aikaisintaan 2011. Todennäköisesti on olemassa kova poliittinen paine sille, että nyt istuvan eduskunnan aikana laki valmistuu. Oma veikkaukseni on, että näin käykin, mutta viime metreille se menee.

Tuleen ei saa jäädä makaamaan

No nyt on sitten se vaikuttamisen paikka. Kullankaivajain liitto on pyrkinyt vaikuttamaan asiaan virkamieskäsittelyvaiheessa erilaisissa kuulemisissa ja lausunnoissa. Lisäksi olemme pyrkineet saamaan mediaan omia näkökulmiamme näkyviin.

Mediavaikuttaminen ei ole helppoa, sillä nyt on maailmassa vallalla sellainen ilmapiiiri, että vihreät arvot korostuvat ja luonnonvarojen etsintää ja järkevää käyttöä pidetään jotenkin vanhanaikaisena.

Kullankaivajat tarvitsevat yhteyksiä mediaan. Jos Sinulla tai lähipiirilläsi on niitä – TV, radio, lehdet – voisit toimia linkkinä auttaa LKL:a saamaan näkemyksiään julkisuuteen.

Kullankaivajat tarvitsevat myös yhteyksiä päättäjiin. Jos Sinulla on tai lähipiirilläsi on yhteyksiä kansanedustajiin tai muihin poliittisiin vaikuttajiin, niin voisit toimia linkkinä heihin päin, jotta saisimme näkemyksiämme perille myös heille. Nyt heti ovat erityisesti yhteydet Keskustaan tärkeitä. Loppuvuodesta tarvitaan yhteyksiä hallituspuolueisiin ja ensi vuonna tarvitaan yhteyksiä kaikkiin puolueisiin.

Ota yhteyttä LKL:n toimistoon.

LKL:n edunvalvonta

Ritva Boman-Pokkinen

Suomalaisnaiset ylsivät nelosvoittoon Espanjassa

Espanjan pohjoisosassa Asturiaksen maakunnassa sijaitseva pieni vuoristokylä Navelgas isännöi poikkeukselliseen ajankohtaan järjestettyjä kullanhuuhton MM-kisoja heinäkuun kolmannella viikolla. Parhaaseen kaivu aikaan järjestetyt kisat aiheuttivat monille monimutkaisia erikoisjärjestelyjä ja ainakin kanadalaisten poisjääntejä. Muutamia vuosia aikaisemmin Espanjan kullanhuuhtajat olivat järjestäneet Euroopan mestaruuskilpailut, joissa ei kukaan ollut löytänyt moitteen sanaa, joten odotukset olivat senkin puolesta korkealla.

ilpailupaikka itsessään oli hienolla paikalla kylän laidassa ruohoareenalla, jonne oli rakennettu varsin mukiinmenevät altaat

ja katsomo. Kilpailuhiekka veti vähän hiljaiseksi – kevyttä lentohiekkaa, kuin riisiveiliä, eikä tietoaakaan rautahiekasta tai oikeista kivistä, jotka meille ovat tutumpia. Kulta oli kyllä iso, mutta niin litteää, niin

litteää. Tällaista se kansainvälisillä areenoilla on ollut ennenkin ja suomalaiset ovat silloinkin sotineet voittoon, joten nämä huomiot eivät meitä lannistaneet. Ensi kertaa MM-kisoissa sovellettiin myös 3 minuutin aikasakkoa.

Kiistaa karsintamenetelmästä

Viime vuosien aikana on etsitty kiivaasti uutta karsintamenetelmää, joka ei passittaisi turistiksi kaukaa tulleita kilpailijoita heti yhden vaskaukseran jälkeen, mutta joka kuitenkin säilyttäisi kilpailulajin hengen ja olisi kenties jopa yleisöystävällisempi. Välimeren ystävämmme olivat valinneet kisoihinsa testattavaksi sen pahimman mahdollisen vaihtoehdon eli kahden vaskauksen systeemin, jonka puolesta osa jäsenmaista oli kyllä pontevasti puhunut. Siinä jokainen vaskaa kaksi kertaa ja näiden suoritusten yhteenlasketulla ajalla parhaimmat menevät semifinaaleihin, jotka jatkuvat sitten vanhan mallin karsinnalla, joista erien nopeimmat pääsevät finaaleihin.

Siinäpä sitten vaskattiin jokainen omaa suoritusta ilman, että erässä ketään vastaan olisi kilpailtu – ei auttanut kilpailuvireeseen pääsyä eikä siinä tosiaan ollut paljon katsottavaa. Toiset huuhtoivat kuumassa aurin gonpaisteessa ja toiset sateessa – ja näitä tuloksia sitten vertailtiin keskenään. Pahinta oli, että järjestäjät eivät suostuneet julkistamaan ensimmäisen vaskauksen tuloksia ennen toista suoritusta. Niinpä monisatapäinen kilpailijajoukko parveili tulostaulun

ympärillä kalkulaattorin kanssa yrittäen saada suunnilleen selville sijoitustaan ensimmäisen kierroksen jälkeen, jotta tietäisi pitääkö yrittää tehdä vauhtivaskaus vai lähteä varmistelemaan. Eipä siinä mitään suurempia strategioita voinut tehdä, vaan useimmat lähtivät 'pimeässä' toista suoritusta tekemään.

Jos hakemalla hakee positiivisia puolia, niin tämä osoitti kaikille, että tällainen karsintatapa ei ole toimiva ja on syytä unohtaa Espanjan santaan. Ensi vuoden italialaiset kisaisännät osasivat jo loppuviikosta suomeksi ilmoittaa kantansa "Ei tällä systeemillä". Ensi vuonna on toivon mukaan siis odotettavissa parempaa.

Kolminkertaisen maailmanmestarin Veikko Keräsenkin oli taivuttava 'lentävälle hollantilaiselle' Sam Sosefille. Pelipaitojen vaihdon jälkeen tuore maailmanmestari kulki loppuajan Suomi-paita päällä.

Jouko Korhonen

Sata sekuntia minuutissa

Kummallisuuksien huippu tavoitettiin yhteistulosten ilmestyttyä taululle – paikallisten minuuteissa olikin yllättäen sata sekuntia kuudenkymmenen sijaan. Alkuerien tulokset olivat sitten 'mitä sattuu järjestyksessä'. Tuloslaskenta perustui excell-järjestelmään, joka saattaa aiheuttaa tällaisen ilmiön, jos tietämystä ohjelman käyttäjältä puuttuu.

Tämä selvisi meille muille varsin pian maalaisjärkisen päättelyn avulla, mutta tuloslaskennan varsin voimakastahtoiselle senoritalle asian perille meno oli tuskallista ja aikaa vievää. Kilpailukomitean jäsenet kohtasivat tuloslaskentakopin ovella vain vihaisten espanjankielisen puhetulvan, jota säesivätkin kuitenkin hyvin ymmärrettävät kansainväliset käsimerkit.

Tässä vaiheessa meistä jokainen vaipui enemmän tai vähemmän fatalistiseen alistuneisuuden tilaan ja lähdimme kylän tavernoihin katsomaan, tarjoillaanko illallinen

tänään ennen vai jälkeen nukkumaanmenoajan. Seuraavana aamuna tulokset olivat onneksi korjattu ja kilpailut pääsivät jatkuamaan.

Pikkuhiljaa asiat alkoivat rullaamaan ja kisat etenivät sunnuntain finaaleihin ilman suuria sattumuksia. Kilpailijat alkoivat päästä kiinni kisatunnelmaan ja kliseinen 'ilmasa oli suuren urheilujuhlan tuntua' olikin yht'äkkiä totta.

Naisten supersunnuntai

Finaalipäivään koittaessa paljon suomalaisia oli tippunut matkalla, mutta perinteisesti naisten loppukilpailuissa oli kolmasosa suomalaisia, miesten ja veteraanien vastaavaan ylsi kuusi.

Muutama vuosi oli vierähtänyt siitä, kun viimeksi suomalaisnainen on naisten sarjassa tuulettanut korkeimmalla pallilla. Toisin kävi Espanjassa – riemastuttava nelosvoitto lieenee kaikkien aikojen paras saalis. Visuveden kullanhuuhtojien **Hannele Pispä** oli jo

Kisapäiviin mahtuu myös paljon odottelua ja niihin hetkiin kehitellään jos jonkinlaista ohjelmaa.

Etelä-Afrikkalaisen Alanin lanseeraama kilpailu "nahkaleilistä viiniä suuhun suihkulla" suurin käsivarsin niin pitkään kuin mahdollista nielemättä" saavutti melkoisen suosion.

Tässä Pentti Nummelan taidonnäyte.

Jouko Korhonen

kesällä tehnyt vakuuttavaa työtä voittamalla Ivalon kovissa kisoissa melkein kaiken mahdollisen ja edellisinä vuosinakin loistanut useimmissa kisoissa halliten yhtä hyvin kaikki vaskoolimallit. Maailmanmestaruus heltisi ajalla 1,40. Neljä sekuntia myöhemmin noussut **Anita Patala** sijoittui toiseksi. Nykyisin Kuusankoskella kesäkotia pitävä Anita omistaa jo ennestään kultaisen MM-mitalin naisten sarjasta. Helsinkiläinen **Anita Räisänen** täydensi rivin kolmannella sijalla ja **Pirkko Savolainen** toiselta puolen Suomea Ivalosta kuroi hienosti neljänneksi. Yksi tsekkiläinen päästettiin väliin, mutta jälleen kaksi seuraavaa sijaa tulivat Suomeen.

Yllätystuloksia miestensarjassa

Totutusta poikkeaviin tuloksiin päätyi miesten sarjakin. Viisi viimeistä vuotta ovat suomalaismiehet suvereenisti hallinneet korkeinta koroketta ja useimmiten himmeämätkin mitalit ovat enemmän tai vähemmän

jaettu meikäläisten kesken. Vaan toisin kävi tällä kertaa.

Viimeistään välierissä kato kävi ja monet suomalaiset vakiofinalistit päätyivät turistiksi. Loppukilpailussa puolentoista minuutin alle nousi useampikin yrittäjä, joukossa 3-kertainen miesten maailmanmestari **Veikko Keränen**, mutta kaikki hiput eivät pysyneet siinä kyydissä. Hollantilainen **Sam Sosef** sen sijaan vaskasi huikealla varmuudella voittoon aikaan 1.38. Hän oli kehittänyt uuden vaskoolin ottaen mallia hankkimistaan suomalaisesta ja ruotsalaisesta lähtypännusta – onnistuen näköjään erinomaisesti. Seuraavat mitalisijat menivät Italiaan. Paras suomalainen ylsi sijalle kymmenen.

Italia hallitsi myös toista perinteisesti suomalaisten hallitsemaa sarjaa eli veteraaneja. Itävalta vei kansallisen joukkuekilpailun voiton, mutta Suomi taisteli pronssimitalille. Epävirallisissa sarjoissa **Toni Leinonen** voitti ylivoimaisesti lasten sarjan lähes minuutin erolla seuraavaan ja oli nuorissakin hienosti 15. Tämä lienee se tärkein voitto ja

Edellisuosien useiden kultaputkien korkittamisen unohtaneena ja niistä seuranneiden aikasakkojen vuoksi Vesa Veijalainen (kesk) on tunnettu näissä piireissä 'Korkkina'. Korkkien kuningas kruunasi Tapio Vaalista (vas) ja Aulis Rosenstenistä korkkiprinsseiksi Espanjassa heidän tehtyä saman erheyksen.

Jouko Korhonen

osoitus siitä, että vuosikymmenten kulttuakin myös Suomessa voi olla menestyviä kilpavaskaajia. Kolmen hengen joukkuekilpailussa tuli myös kaksoisvoitto Suomeen ja viiden hengen joukkueessa hopea- ja pronssisijat. Hopeajoukkueessa oli muutama ruotsalaisvahvistus, joten naapurimaakaan ei jäänyt ihan ilman mitalia näissä kisoissa.

E viva Espana'

Palkintojen jako oli varsin mieltäylentävä kokemus, sillä maiden kansallislaulut siivittävät voittajien julistusta. Ja Maamme-laulun kuuleminen tällaisissa tilaisuuksista herkkää kovemmankin mielen.

Järjestäjät tosin yliampuivat siinä, että kansallislaulut soitettiin niin toiseksi kuin kolmanneksikin sijoittuneille. Samoin kuin B-sarjan voittajille, jotka nyt kuitenkin oli-

vat oikeasti ne, jotka tippuivat varsinaisista kahinoista ja olivat miesten sarjassa sijalla 121 ja naisissa 61. Paljon puhetta oli siitä, että jos tulevaisuudessa järjestetään B-sarjaa missään muodossa, niin voittajalla tulee olla mahdollisuus päästä vielä varsinaiseen koi- tokseen mukaan, ennen kuin siinä olisi mitään järkeä.

Viimeistään illan mitalijuhlissa tarttui sinivalkoisen joukkueen menestyksen huuma jokaiseen suomalaiseen. Sovelletuin letkajenkan askelin puolensatapäinen joukkomme kajautti ilmoille etelän tummassa yössä selvällä suomenkielellä yhä uudelleen 'kuin varkain sydämeni veit, E viva Espana...' paikallisten hämmentyneen hyväksyvien katseiden siivittiminä.

Pirjo Muotkajärvi

KULLANHUUHDONNAN MM-2008 TULOKSIA:

Viralliset sarjat:

Naiset (10):

1. Hannele Pispä 1,40
2. Anita Patala 1,44
3. Anita Räisänen 1,57
4. Pirkko Savolainen 2,00
6. Ritva Ropponen 2,01
7. Maija Keränen 2,13

Miehet (9):

1. Sam Sosef, Hollanti 1,38
2. Vittorio Mauri, Italia 2,00
3. Arturo Ramella, Italia 2,12
10. Veikko Keränen
13. Martti Mäki-Laurila
14. Pentti Nummela
20. Teuvo Sevon
25. Erkki Puhakka
26. Seppo Mauno

Veteraanit (9):

1. Conti Luigi, Italia 2,04
2. Emilio Costa, Italia 2,09
3. Hans Stuetzinger, Saksa 2,16
5. Kauko Matilainen

8. Reijo Nivala
11. Manta Tuomainen
24. Olavi Lind
27. Ape Järvinen
30. Johan Grönlund

Nuoret (7):

1. Valentina Deinhofer, Itävalta 1,17
2. Lindsey Vieira, Etelä-Afrikka 1,40
3. Jenifer Collins, Iso-Britannia 2,08
15. Toni Leinonen

Kansallinen joukkuekilpailu (15):

1. Itävalta 12,45
2. Slovakia 13,49 (-1)
3. Suomi 14,42 (-1)

Lisää tuloksia:

<http://worldgoldpanningassociation.org/>

Tulevia MM-kisoja:

2009	Biella, Italia
2010	Zlate Hory, Tsekki
2011	Zlotoryja, Puola

"Perskule, vai ei likka osaa tehdä lettutaikinaa..."

Käynti aitojen kultamiesten luona aidoilla kultamailla on aito elämys, joka säilyy mielessä pitkään.

Sitä todistaa tämäkin mukava muistelu, jonka **Soinisen Joke**, kultamailla paremmin **IvaloJoena** tunnettu liiton aktiivijäsen kuuli käyttäessään alkutalvesta kultasormusta kaiverrettavana Rautalammilla kulta- ja kellosepäntiikkejä.

Liikkeen omistaja **Kaija Hemming** oli ollut kaksoissisarensa ja ivalolaisen sairaanhoitajan **Raili Lehtimäen** kanssa käymässä Lemmenjoen kultamailla kesällä 1962. Morgamojalla neitokaiset tapasivat kullankaivaja **Heikki Pihlajamäen** kauppareissullaan. Tytöt lähtivät Heikin matkassa Miessijoen kammille.

Siellä Heikki oli pistänyt Kaijan paistamaan seuruelle lettuja. Koska lettutaikinan teko oli Kaijalle outo asia, yritti hän kuiskaillen kysellä siskoltaan ohjeita. Heikki kuuli tämän ja toikaisi tuotuneena: "Perskule, vai ei likka osaa tehdä lettutaikinaa. Kyllä on tytöllä vielä paljon opittavaa tässä maailmassa."

Vieraat saivat yöpyä Heikin kammissa, mutta isäntä itse meni yöksi naapuriin **Yrjö Korhosen** luo.

Taskukellonsa Heikki antoi Kaijalle matkaan korjattavaksi. Kello palautettiin aikanaan omistajalleen korjattuna postin välityksellä.

Myös **Isolan Jaskaa** nuoret neidit olivat reissullaan käyneet tervehtimässä, kuten oheisista Kaija Hemmingin ystävällisesti liiton käyttöön lainaamista kuvista käy ilmi.

IvaloJoen terveisten pohjalta, Mullis'
Kuvat: Kaija Hemming

Heikki Pihlajamäen sauna Miessillä.

Kullankaivaja Heikki Pihlajamäki.

Kullankaivaja Jaakko Isola.

*Sakari Mäkipuro, Puzzle, 1974
(öljy kankaalle 80 x 85). Salon
kaupungin taidekokoelmat.*

Satu Mäkipuro

Sakari Mäkipuro – Mies, piippu

Salon taidemuseo Veturitalli esittelee marraskuussa avatussa 10-vuotisjuhlanäyttelyssään läpileikkauksen salolaisen kullankaivajan ja kuvataiteilijan Sakari Mäkipuron (1930–1992) tuotannosta. Retrospektiivinen näyttely on laajin Mäkipurosta koottu.

Se käy läpi taiteilijan tuotannon moni-ilmeisen kaaren 1960-luvun abstraktista pop-taiteen muotokieltä puhuneesta tyylisestä, metafysisisten pohdintojen ja surrealis-

min kauden kautta Lapin, ja erityisesti Lemmenjoen avariin maisemiin ja selkeään viivaan.

Veturitallissa esitellään myös kullankaivaaja Sakke Mäkipuro, joka saapui kultamaille jo nuorukaisena isänsä, Lemmenjoen kultaryntäystä dokumentoineen toimittajan **Vilho Mäkipuron** matkassa.

Lappi ja kultamaiden vapaus muodostui olennaiseksi osaksi taiteilijan elämää yli 40 vuodeksi, hänen yllättävään poismenoonsa saakka. Lentolippu Lappiin oli tyttären **Satu-Maaria Mäkipuron** mukaan ostettu-

na myös kesäkuussa 1992, kun sydänkoh-
taus yllätti kesken repun pakkaamisen.

Kaksi kirjaa ja näytelmä

Näyttelyn yhteydessä Salon taidemuseo jul-
kaisi 96-sivuisen juhla-kirjan *Sakari Mäki-
puro, taidemaalari ja kullankaivaja*. Juhla-
kirjassa taiteilijan veli DI **Risto Mäkipuro**
muistelee lämmöllä veljesten kultaisia nu-
ruuskokemuksia Lemmenjoen kultamailta
ja tutkija, FM **Marjatta Hietaniemi** kirjoit-
taa Sakari Mäkipurosta kuvataiteilijana.

Samassa yhteydessä julkaistiin postuu-
misti myös Mäkipuron ateljeesta löytynyt
taiteilijan itsensä kirjoittama romaanikäsi-
kirjoitus *Kiveen hakattu piirros*. Sakari Mä-
kipuron perikunnan omakustanteena julkai-
sema romaani kertoo taiteilijan oman kehi-
tyskertomuksen poikamieskuvataiteilija El-
jas Tekomiehen pseudonyymillä.

Suomen Kulttuurirahaston Varsinais-
Suomen Rahaston taloudellisen tuen turvin
myös Salon teatterin näyttämölle astuu tyh-

jän kankaan ahdistama taiteilija, joka on
samalla filosofi ja boheemi perheenisä.

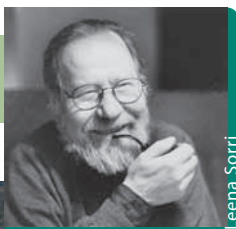
Tarja Saikkosen käsikirjoittama ja oh-
jaama teatteriesitys *Muistojen leikkilaatikko*
on varsin poikkeuksellinen taidemuseon,
teatterin ja taiteilijan perikunnan yhteispro-
jekti.

Esitystä luonnehditaan kokoelmaksi tai-
teilijan elämän palasia, ei niinkään Sakari
Mäkipuron näköispatsaaksi, vaikka ainek-
set rooleihin tositarinoiniin pohjautuvatkin.

Näyttely on avoinna sunnuntaihin 25.1.
2009 saakka, jolloin sen päättää kello 14:00
alkava ivalolaisen FM, kullankaivajan Vesa
Luhdan yleisöluento *Kultakuumeen puremia
– taudinkuvan syitä ja seurauksia, eli koke-
muksia Lapin kullankaivun kaltevalta pin-
nalta*.

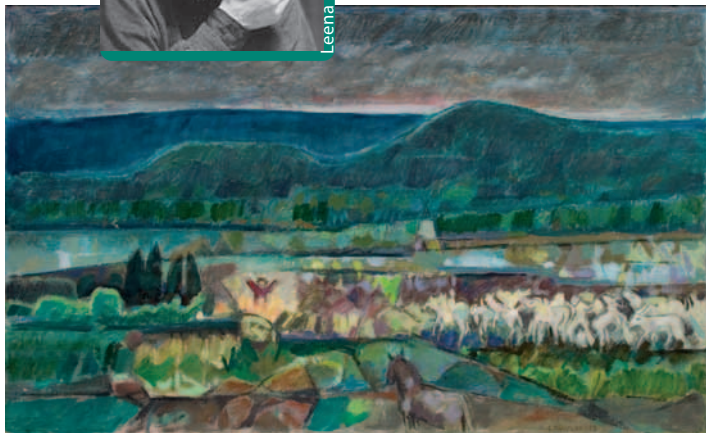
Samana aamuna ankkuroituu LKL:n pe-
rinteinen seminaariristeily takaisin Helsin-
gin satamaan, joten seminaarilaivan kenties
vilton oloiselta kannelta on hyvä hypätä Sa-
lon junaan, ja käydä tutustumassa näytte-
lyn noin 150 teokseen.

ja sivellin

Leena Sorri

*Sakari Mäkipuro,
Shamaanin kutsu,
1983 (öljy kankaalle
68 x 111), Salon
taidemuseo/Mäki-
puron talletus-
kokoelma*

Satu Mäkipuro

Seikkailu Uuden-Seelannin kultamailla

KIWI-KULTAA

Cristchurch 30.4.2008.
Seikkailumme kohti Uuden-Seelannin eteläsaaren kultamaita on alkanut. **Vasant Mäkinen** ajaa suurimman osan aikaa oikealla kaistalla. Vaihteet kuitenkin vielä aiheuttavat vaikeuksia. Ari opettelee kartanlukua.

Ensimmäisen kerran näemme kultaa Danseys solassa, jossa ihastuttava leirintäalue oli omistettu vain meille, koska muut turistik olivat pelästyneet pakkasta ja lunta. Sola on saanut nimensä **Heywood Danseyn** mukaan, joka tutki solan kultapitoisuuksia 1850-luvulla. Hiput solassa ovat pieniä, mutta kultaa kuitenkin. Yritämme ylittää solan päästäksemme Otagon puolelle, korkeimmalla kohdalla lumi kuitenkin katkaisee tietämme.

Vähän kultaa, paljon sorsia

Muutimme reittiä ja niin putkahdimme vahingossa Macreas Flattiin. Siellä on Uuden-Seelannin isoin kultakaivos. Se työstää kolme miljoonaa tonnia maata ja tuottaa noin 3000 kiloa kultaa vuodessa. Ei siis mitään pikkusievää näpertelyä. Kaivoksen lisäksi kylässä on kirkko, koulu ja Stanley hotell, joka on uudelleenrakennettiin 1882.

Yövyimme hotellin takapihalla ja saamme sähkön autoon vanhasta kanalasta.

Hotellin baarissa selviää, että sorsastus on alkanut. Ai mistä? Baaritiski on täynnä ammuttuja sorsia ja baari tulvii maskuliinista äijäenergiaa; hienhajua, humalaista uhoamista. Kultaa emme Macreas Flatin raitilla näe, mutta kuolleita sorsia ja villisikoja sen sijaan.

Kierrämme Otagon kultamaiden perinnereittiä. Maisemat ovat huikeita, mutta historiaa tulee korvista. Toisaalta olemme pettyneitä miten huonosti katsomisen arvoiset historialliset paikat on merkitty. Useimmista ajamme ohi sujuvasti. Yhtään elävää kaivajaa emme ole tavanneet. Kaikki Suomessa saamamme kontaktit ovat pettäneet. Osa ei syystä tai toisesta halua tavata meitä, osa on lähtenyt Australian kultamaille talvea pakoon.

Otagon Daily Timesista saamme selville, että kultaa Otagossa on satojen miljoonien arvosta. Eri viranomaiset ovat kuitenkin toimillaan, suojelullaan ja lupabyrokratialla saaneet kaivajat luopumaan kullankäivästä. Viranomaiset haluavat suojella maat turismille. Lehdessä paikallinen kaivaja on kuitenkin sitä mieltä, että turismi ei koskaan tuo takaisin taloudellista kasvua ja vaurautumista yhtä hyvin kuin kullankaivu toisi.

Ei lapiota, ei kaivajaa

Kawaraussa tapaamme paikallisessa museossa ensimmäisen henkilön, **Prettin**, jolla on omaa kokemusta kullankaivusta. Hän kertoo, että Uuden-Seelannin isoin hippu on ollut 3,1 kiloa. Se lahjoitettiin aikoinaan Englannin kuninkaalle, joka meni ja sulatti sen teekuppisarjaksi ja lampunvarjostimiksi.

Charlesin ja **Dianan** häälahjaksi Uusi-Seelanti lahjoitti vihreää kiveä, koska sitä ei voinut sulattaa. Prett uskoo, että löydämme kullankaivajia Queenstownista, kun vain muistamme kertoa olevamme suomalaisia kullankaivajia. Niin mekin uskomme.

Queenstownista löysimme turisteja, turisteja ja turisteja. Elämysmatkoja oli tarjolla vuorille, joelle, veneellä, köysillä, lentäen, kävellen tai kontaten. Kullankaivusta ei kukaan tiennyt mitään.

Pakenemme aamukahvin jälkeen turistikoukkoa ja laitamme viimeisen toivomme Arrowtowniin, joka on kuuluisa kultaryntäyskaupunki 1860-luvulta. Pistäydymme Arrowtownin kultamuseoon. Löydän sieltä karttakirjan vuodelta 1903. Kuolen nauruun kun kaikista Lapin kylistä on mainittu Tepas! Onneksi ei Tepsa. Äijiltä alkaa huumori loppua kun paikallisen kultamuseon henkilökuntakaan ei tunne ketään, joka kaivaisi kultaa nykyään.

Potkimme kiviä Arrowjoen reunamilla. Siinä saisi kaivaa, mutta meillä ei ole lapiota. Menemme paikalliseen kauppaan, jonka ulkopuolella näen lapion.

- Voinko ostaa lapion?
- Et, vuokraan sitä neljällä dollarilla päivä.
- Tiedätkö mistä saisimme ostettua lapion?

Kultapuroviidakko.

- Ette luultavasti täältä mistään.
- Tiedätkö ketään kullankaivajaa?
- Tiedän, mutta en voi puhua siitä!

Hämmennystä. Menemme takaisin potkimaan kiviä joen rantaan.

Vasant pysäyttää Arrowjoella ohi menevän auton.

– Satutko tietämään mitään kullankai-
vusta?

– En minä tiedä, mutta kohta tulee ka-
veri, joka on itse kaivanut; pysäyttäkää se.

Mies tulee. Kerromme tilanteemme ja hämmennyksemme. Mies kertoo, että Ota-
gossa on nykyään vaikea kaivaa. Lupasys-
teemit, suojele ja byrokratia vievät niin pal-
jon aikaa ja rahaa, ettei kukaan viitsi ryhtyä
siihen. Ne jotka kaivavat, tekevät sitä pieni-
muotoisesti ja vähän salaa. Hän kehottaa
meitä jatkamaan matkaa länsirannikolle
Ross-nimiseen kaupunkiin.

– Menkää paikalliseen publiin ja kysel-
kää **Evania**. Hän kaivoi siellä ainakin kym-
menen vuotta sitten.

Kiitämme. Olemme kiitollisia.

Wanakasta saamme vihdoin ostettua la-
pion. Ensimmäisen kerran testaamme vas-
koolia ja lapiota meren rannassa Bruce Bays-
sa. Ranta on mustanaan rautahiekkaa. Vas-
kaus tapahtuu kuralätäkössä valtatie-
n varrella ja toden totta siinä on kultaa.

Kuutiossa unssin kultaa

Pääsemme Rossiin. Ensimmäisenä löydäm-
me kylän reunalta suuren kaivosalueen.
Kuulemme myöhemmin, että siinä on ollut
90 metriä syvä kaivaus, joka oli 45 metriä
meren pinnan alapuolella. Kultaa olisi ollut
vielä jäljellä, mutta veden aiheuttamien sor-
tumien takia työt oli ollut pakko keskeyt-
tää.

Löydämme Evanin paikallisesta baarista.
Hän on ammatillisesti kaivanut kultaa kym-
meniä vuosia. Hän esittelee meille kaksi työ-
maataan. Toinen on kauempana merestä ja
vasta alkutekijöissään. Toinen sijaitsee taas
meren tuntumassa ja jo laajasti kaivettu.
Tosin maisemoinnin myötä on vaikea kä-
sittää, että alue on jo kaivettu.

Evanin monttu.

Kaivauksen reunalta katsoessa maa-aines näytti lähes kivettömältä helposti nostettavissa olevalta rantahiekalta. Evan kertoo, että kaivukohdassa on meren rikastamaa rautahiekkaa paksuimmillaan kahdeksan metriä ja parhaimmillaan kuutiossa on unssi kultaa. Maa siirrettiin upouusilla dumppereilla tuotantolaitokseen, joka ensi näkemältä vaikutti monimutkaiselta keksinnöltä. Evan kertoi, että verotuksellisista syistä lähes kaikki koneet ovat uusia ja vanhan ruostuneen tuotantolaitoksen tilallekin oli tulossa jo upouusi laitteisto.

Maa-aines ajettiin tasaisena ketjuna hihnalla 12-milliseen seulaan. Seulasta maa-aines imettiin ylös isoon pyörivään sykloniin, joka vuorostaan jakoi maa-aineksen usealle sykkivälle jigille (Jiggeristä löytyy kuva osoitteesta http://www.e-goldprospecting.com/html/gold_jigs.html).

Nämä jiggerit olivat täynnä pieniä rautakuulia, jotka estivät sykkivällä liikehdinnällään kevyen maa-aineksen putoamisen jiggerin pohjalle. Kulta taas raskautensa ta-

kaa putosi kuulien läpi ja jatkoi sieltä matkaansa hydraulisille rihloille ja aivan viimeiseksi pyörivään sykloniin. Tämä järjestelmä on varmistuksen varmistusta siten, että kaikki maa-aines seulotaan ja ajetaan rihloille, jiggerille tai sykloneille yhä uudestaan ja uudestaan.

Evan kertoi, että hän panosti tähän uuteen talteenottojärjestelmään miljoona taa-laa (noin 500 000 euroa) ja hän sai rahansa vuodessa takaisin. Hienon kullan talteenotto parani 20–30 prosenttia. Saamme nähdä myös kultahuoneen, jossa kaikki kulta put-sataan ja sulatetaan 10 tai 15 unssin har-koiksi.

Hydrauliset rihlat ottavat hienon kullan talteen

Yövyimme Nelson Greekissä. Vasant pitää aamulla päättäväisesti kiinni ajatuksesta seurata Nelson Greek -tietä eteenpäin. Löydä-mme tien varresta kultavaltauksen ja sen omis-tajan, **Bj:n**. Odotamme kaukana kaivokses-

Gillyn kaivos.

ta, kunnes omistaja lähestyy meitä. Hänellä ei ole haulikko! Puhumalla siis selvittäään.

Bj on aloittanut kaivaushommat uudesta kullan maailmanmarkkinahinnan nousun myötä. Hän esittelee meille auliisti valtaustaan ja työkoneitaan kuullessaan, että olemme suomalaisia kullankaivajia. Hän ylistää hydraulisia rihloja. Ne ovat parantaneet hienon kullan talteenottoa 20 prosentilla. Hänellä on pienireikäisessä (noin 12 mm) rummussa siivet, jotka jakavat maa-aineksen tasaisesti molemmilla puolilla olevaa hydraulista rihlastoa. Myös Bj kertoo, miten vaikea ja hidas lupabyrokratia Uudessa-Seelannissa on.

Saamme yöpyä Bj:n pihassa ja seuraavana aamuna tapaamme Bj:n isän, joka esittelee meille pihapiirissä olevia kullanhuuhton-
tavälineitä, puhdistuspöytiä ja kultakoiria. Bj antaa meille vielä toisen kullankaivajan nimen, **Gilly**, ja kehottaa meitä menemään Murschison-nimisen kylän baariin häntä etsimään. Bj kirjoittaa meille vielä viestin mukaan, jossa hän kertoo Gillylle, että nämä kaverit ovat suomalaisia ja tosi sosiaalisia veikkoja. “Näytä heille monttusi!”

Esittelyvuorossa Gillyn monttu

Me kuljemme Bj:n antaman lapun kanssa kuin avainkaulalapset eteenpäin ja pienien hankaluuksien kautta löydämme Gillyn Murschisonin hotellin baarista. Hän lupaa esitellä meille Matakita-joen työmaansa seuraavana päivänä.

Gillyn valtauksella tehtiin kahden miehen vuoroissa töitä 24 tuntia vuorokaudessa ja seitsemän päivää viikossa. Kaikki koneet olivat uusia ja pienellä pläntillä koneita pyöri välillä neljäkin. Maa-aines oli huomiota herättävän mustaa ja kaikki kulta lähes olematonta pölyä. Gilly oli kehittänyt hydraulisia rihloja siten, että vedentuloreikiä rihlojen alapuolella oli enemmän. Hän

painotti myös hydraulisten rihlojen paremmuutta hienon kullan talteen otossa.

Iso osa Gillyn valtauksesta oli jo kaivettu, mutta jos sitä ei olisi meille kerrottu, emme olisi sitä huomanneet. Kaikki kaivettu maat oli maisemoitu ja ne kukoistivat jo upeina laidunmaina lehmille ja lampaille vesipisteineen. Gilly kertoi, ettei kaiva enää valtion mailla lupajärjestelyjen hitauden takia. Hän kertoi, että parhaimmillaan valtion maihin luvan saamiseen menee kymmenen vuotta ja sittenkin tarvitaan tuttavien ja suhteiden parlamentissa. Hän vuokrasi valtauksia yksityisiltä ja maksoi vuokraa tuoton mukaan. Jälkeensä hän jätti siistejä laidunmaita, joita ympäröivät kivireunukset.

Selperinjokea emme vaihda

Matkan aikana testasimme useita eri jokia ja merenrantoja. Vain kaksi kertaa vaskooli näytti tyhjää, muutoin väriä kiilui aina vaskoolin pohjalla. Ilman lupaa ei Uudessa-Seelannissa saanut kaivaa kuin Doc:n (Department of Conservation) osoittamissa harastuskaivupaikoissa.

Useimmat kultapurot olisivat villiintyneen kasvillisuuden takia jääneet meiltä näkemättä, ellei meillä olisi ollut taskut täynnä suomalaista hulluutta ja sisua. Saimme näillä puroilla nähdä vanhoja kaivuun jälkiä ja hattua täytyy vanhan miehen kullankaivulle kunnioittavasti myös Uudessa-Seelannissa nostaa.

Uuden-Seelannin kultamäärästä, kau-
neudesta ja eksoottisuudesta huolimatta
kesäosoitteemme pysyy edelleenkin Selperinojalla.

Anurag Lehtonen

MERKKI PÄIVÄT

Onnenhetkiä sinne maakuntiin, toivoo LKL!

75 v.

- 9.2. Tauno Peltonen, Helsinki
15.2. Martti Kasakkamäki, Lahti

70 v.

Erkki Vesterinen, Luopajarvi. "Tookokuu puolella sehtenkymppijä." (2008)

10.11. (2008) Juhani Nylund

- 27.1. Esa Noukkala, Tuusula
24.2. Matti Viranen, Pusula

65 v.

- 5.1. Ilkka Rajala, Pyhältö
10.2. Viljo Pääntönen, Kerava
26.2. Yrjö Saarela, Tukholma
26.2. Riku Väättäjä, Oulu

60 v.

- 8.1. Ilkka Moilanen, Pieksämäki
9.1. Tapio Teuvo-Markkola, Nokia
12.1. Seppo Laakso, Helsinki
13.1. Kari Hokkanen, Nummela
18.1. Olavi Härkönen, Narila
19.1. Voitto Kouhia, Lakiala
22.1. Jarmo Virtanen, Urjala
13.2. Markku Kuusela, Karhula
14.2. Seppo Ketomäki, Kylmäkoski
14.2. Ensio Åkerblom, Porvoo
16.2. Erkki Patana, Kokkola
21.2. Markku Lampila, Helsinki

50 v.

- 2.1. Timo Latomäki, Ivalo
4.1. Juhani Salanne, Puhos
9.1. Juha Rissanen, Nilsia
18.1. Rauli Lehtinen, Helsinki
19.1. Olli-Matti Pasanen, Saariselkä

- 2.2. Kristian Fyhrqvist, Pohjankuru
6.2. Jarmo Tonteri, Ruorasmäki
13.2. Pentti Willman, Kuhmo
15.2. Heikki Nikkinen, Suomussalmi
23.2. Väinö Kemppainen, Pesiökylä

KIITOS

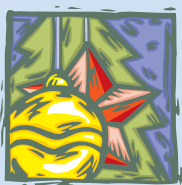
*Kiitos kesävieraille ja
Kultaista vuotta 2009!*

Aila Mikkonen ja Lasse Salmela

Perusvaatimattomien miessiläisten pöydässä loistivat kilpaa raamatulliset hyveet, kuten vaatimattomuus, kohtuullisuus ja nöyryys ja noin unssin painoiset korundisormukset. Jälkirookajuuustoja nautiskelemissa vas. Pekka Itkonen, Pekka Turkka, Martti Rapeli, Ami Telilä, Risto Telilä ja Mika Telilä

Liiton valtakunnalliset pikkujoulut

LKL:n viralliset ja ylimaakunnalliset Pikkujoulut vietettiin kutsun mukaisesti 6.12. 2008 Hotelli Inarissa, Inarin kirkonkylällä. Viime hetken estojen takia paikalle kokoon-tui reilut neljäkymmentä joulumielistä kul-tamiestä ja -naista odotettujen puolensadan sijaan – mm. Joulupukki ja liiton puheen-johtaja jäivät saapumatta.

Rauhallisessa ja mukavahenkisessä tilai-suudessa nostettiin malja itsenäiselle Suo-melle ja hyvälle kullankaivajille ja laulettiin perinteisten Joulupukille esitettävien joulu-laulujen sijaan ”Älä vaskaa mua pihalle ra-

kas, älä vaskaa mua pihalle” kaivoslakityö-ryhmälle.

Jouni Patokallio organisoii halukkaille vaskauskisan, joka järjestelytoimikunnan käsittämättömän laupeuden ja armeliaisuu-den vuoksi vaskattiin sisätiloissa. Kisan voitti **Kauko Matilainen**, toiseksi vaskasi **Anurag Lehtonen** ja **Maunon Sepe** jätettiin prons-sille.

Hotelli Inarin kunnon väki tarjosi Jou-lupöydässään runsaan ja herkullisen joulu-lounaan.

Mullis'

Ympäristöluvanvaraisuuden rajoja hätyyttelevä lapiorenki Ossi Antero toi suuresta maailmasta tuulahduksen idän eksotiikkaa juhlapukeutumalla tilaisuuteen kantonilaisen räätälin käsinompelemaan kansanarmeijan univormuun, jota koristi Mao-rintanappi.

*Olavi Jomppanen
Lemmenjoelta ja
Seppo Mauno
Vuotsosta istuvat
kahden tanssilavan
luona ja seuraavat
mykistyneinä baarin
karaoke-esityksiä.
Salin puolella käytiin
hillittyä keskustelua
kaivoslakiesityksestä.*

*Jo 70-luvulla miehensä
Isä-Jussin, Yrjön, Nipan
ja muiden kultalegendojen
kanssa liiton pikkujouluihin
osallistunut Tyyne Mikkonen
veresti vaskaustaitojaan
Hotelli Inarin sisävaskaus-
kisoissa. On line -parivas-
kauksessa vastavaskaajana
koko kilpailun voittanut
Kauko Matilainen.*

Hallintoalamaiset ja diktatuuri

anha tuomariohje sanoi, ”mikä ei ole oikeus ja kohtuus, ei voi olla lakikaan”! **A Lincoln** puolestaan tiesi ”asia on ratkaistu sitten, kun se on oikein ratkaistu”.

Hyviä periaatteita.

Suomi ei ole oikeusvaltio. Kansalainen ei saa mistään oikeutta virkamiesten mielivaltaista klikkiä vastaan ilman valtavia rahamääriä asianajokuluihin. Elämme virkamiesdiktatuurissa.

Apu-lehden artikkeli *Ei oikeutta maassa* kertoo näin: ”Oikeusolot 2004 -raportti ja kahden huippujuristin haastattelut vahvistavat ettei kärjistyksessä aina ole aivan perusteeton. Oikeus on kiven alla varsinkin keskiluokalla siviiliasioissa”. Artikkelissa **Matti A Vuoria** ’muistuttaa kuitenkin, ettei oikeus ole sitä mitä ihmiset yleensä kuvittelevat. Eihän siellä (oikeuslaitos) oikeutta voi saada. Siellä voi parhaimmillaan saada oikeaa lain soveltamista.

Tärkeää on oppia tämä Suomen oikeuskäytännöstä, eikä pidä luulla että oikeassa olemisen seuraus on vanhan tuomariohjeen periaatetta seuraava. Virkamiesten ja tuomarien palkka tulee samasta virkamiesten hoitamasta veronmaksajien kukkarosta. Siitä seuraa, että ei korppi korpin silmää noki.

Ylemmät oikeuden vartijat, joiden tehtävänä olisi valvoa ”ettei ketään laillisessa oikeudessa sorretta” näyttäivät tulosten perus-

teella vain virkavirheiden pesupaikalta.

Ei tarvinne ihmetellä miksi ”luonnonsuojelu” on kirosana varsinkin pohjoisessa. ”Suojelusatrapit” eivät koskaan ole pitäneet lupauksiaan suojelun aiheuttamien haittojen korvaamisesta suojeluhaittojen kohteiksi joutuneille. Lupaukset syödään ja noudatetaan jesuiittamoraalia ”tarkoitus pyhittää keinot”.

Vihreä liike syntyi DDR:n salaisen poliisin Stasin luomana ja rahoittamana Länsi-Saksan talouselämän tuhoamiseen. Kukaan näitä nykyisiä ”vihreitä” toimia rahoittaa, rahan lähde tuntuu yhtä epämääräiseltä. Näiden toimien päämäärä yleisesti näyttää johtavan samaan.

Metsähallituksesta on luotu hirviö, joka ainakin pohjoisessa hallitsee maata, vettä ja ilmaa. Se pulju **hakkaa** pohjoisen metsiä – aikanaan se **avohakkasi ja syväaurasi** n. 200 000 ha Lapin metsiä, **raikensi** n. 40 km metsäautoteitä / v, yms. Nyt se pulju onkin **suuri luonnonsuojelija** ja toteuttaa yhdessä ylipuhumansa työ- ja elinkeinoministeriön kanssa suurimman ”vihreän luonnonsuojeluteon” lopettamalla koineellisen kullankaivun muuttaman kymmenen ha:n alueelta yksityisiltä kansalaisilta ja tarjoaa tilalle ”etuoikeuden saada 5 ha:n valtaus n. 2 vuodeksi”, investoipa siihen sitten.

Toteutettuaan selvästi ”sortoa kansanryhmään ja ammattiryhmään kohdistaan” valheellisin, tosiasioihin perustamattomin syin.

Laatumaa myy rantatontteja ja suunnittelee tuulimyllyjä mm. Perämeren parhaille karisiian kutualueille Haukiputaan, Iin ja Simon edustalle, vaikka tiedetään kalojen kylkiivillaan aistittavissa olevien matalataajuuksien vaikuttavan kiistatta niiden kuttuun. **Morenia myy** maa-ainekset ja suunnittelee ruoppauksia samoille alueille. **Villi Pohjola myy** kaiken muun luontokokeuksina. Lupapolitiikkaa hinnoitellaan ja ohjataan kaiken aikaa MH:n virkamiestointimintana, joka varmistaa että valtion omaisuuden käyttö saadaan monopolisoitua eo. yritysten etuoikeudeksi.

Näin oikeusvaltio Suomessa.

Mitä tehdään? Muistellaanpa miten **Metsähallitus** on toiminut. Se on **valittanut** veronmaksajien rahoilla kaikesta mahdollisesta ja mahdolltomasta asiasta, joka suinkin on ollut valitettavissa. Se on **tulkinnut** virka- ja lupakäytäntöjään vaikka miten, toisille näin ja toisille noin. Metsähallitus käyttää ”hajoja ja hallitse” -periaatetta yrittäen saada porukkamme hajalle toisia potkien ja toisia nuoleskellen.

Varokaa tätä.

Jtselläni on n. 15 kpl KHO:n päätöksiä, 2 KKO:n päätöstä ja lukuisa joukko muita oikeusasteiden päätöksiä (yht. 25 kpl), monia katselmuksia ja vastaavia.

Ainoastaan maa-oikeus ja sen päätökset voimassa pitänyt korkein oikeus määräisivät Metsähallituksen maksamaan kullankaiva-

jille korvauksia (peruste oli todennäköisesti turha ja perusteeton valittaminen), muut olen joutunut itse maksamaan.

Valittajana yleensä – ja varsinkin alussa – on ollut Metsähallitus tai ympäristökeskus, valitettu on myös samoista asioista (kaivospiiritoimituksen eri vaiheet eri kaivospiirien kohdalla, ympäristölupien vaiheet) ja miltei aina korkeimpaan hallinto-oikeuteen asti. Tarkoituksena tuntuu olleen myös kaivajien taloudellisen aseman tuhoaminen.

Valitusaikanahan työtä ei voi tehdä.

Omalla ja yrityksemme kohdalla on seurauksena ollut yhteensä 4 vuoden toimenpidekiellot, 3 vuotta 100 000 mk:n uhkasakolla höystettynä. Yhtenä vuotena en kyennyt ostamaan polttoainetta kesää varten ja silloin ei kaivettu. Yhteensä tuli 5 vuotta kaivunpysähdystä. Onneksi yhteistyö on

toiminut ja naapurit antoivat luotolla polttoainetta, ja näin pääsin taas jatkamaan kullankaivua ja maa on maksanut aina kun vain on saanut kaivaa. Yhteistyö on voimaa.

Meistä suurin osa on vannonut puolustavansa laillista yhteiskuntajärjestelmää viimeiseen veripisaraan. Jospa nyt ei siihen saakka tarvitse mennä. Noudatetaan sitä oikeutta, joka meillä on ja jonka Metsähallitus on opettanut meille toiminnallaan.

Valitetaan kaikesta niistä Metsähallituksen ja sen seuraajapuljujen toimista, jos vain

katsomme toimista olevan pienintäkään haittaa itsellemme ja joista meillä on lain mukaan oikeus valittaa, Valituksia ja kante-
luita voi tehdä moniin instansseihin, eikä niistä ole valittajalle muita kuin tekokustan-
nuksia. Jos raha ei riitä ylempiin asteisiin,
joista vasta viimeiset päätökset tulevat, ke-
rätään ”kolehti”, asiaa ei jätetä kesken.

Meitä on n. 3000 henkeä saman ”lipun”
alla, eiköhän tällainen porukka itse ja suh-

teillaan saa jotain aikaiseksi. Meille kaivajil-
le on taas kerran julistettu ”sota”. Jos joku
luulee että matala profiili jonkun kohdalla
tuo etuja, hän erehtyy. Yksi ryhmä kerral-
laan otetaan eri syistä kyykkyhyppyyn.

Siispä kaikki valittaen ja kannellen yh-
teistyötä yhteisellä tiedolla tehden omia lail-
lisia oikeuksia hakemaan.

Kari Merenluoto

Suoraan valmistajalta
Kultamiehen sian
täyslihasäilykettä
Njurkulahteen

Kultamiehen sika
täyslihasäilyke

Tiedystelut ja ennakkotilaukset
Puh: 044 279 4777

Lisäksi:
-maankuulua
maataishyytelöä
- maalaispalvia

Suoritamme veneliikennekuljetuksia Lemmenjoella, polttopuun myynti ja
huoltoajat, puh: 044 370 0023, 0400 362 844.

Liiton kunnia- ja perustajajäsenien
Ranta-Marin ja ”Kultasilmä”-Kokon
perinteiden vaaliminen jatkuu.

*Varsinaisille jäsenille majoitus -10 %
Avoimna joka päivä.
Tervetuloa!*

HOTELLI INARI
PL 94, 99870 INARI
puh. (016) 671 026
faksi (016) 671 047

LAPIN KULTA

PREMIUM

Ryypyreissulta miljonääriksi

Kyllä ne ruotsalaiset ovat olleet Hannu Hanhia jo kauan sitten. Klondiken kultamaillakin.

Eldorado- ja Bonanza-joet olivat Klondiken rikkaimmat. Ensimmäisessä ryntäyksessä onnistuivat **Al Thayer** ja **Winfield Oler** saamaan valtauksen numero 29 Eldoradon varrelta löytöpaikasta ylävirran suuntaan.

Miehet pitivät löytöä arvottomana eivätkä ryhtyneet raskaaseen kaivutyöhön, vaan lähtivät etsimään sopivaa uhria, jolle myydä valtauksensa.

Jimmy Kerryn saluunassa Forty Miles-sa sopiva uhri löytyikin.

Hän oli 37-vuotias ruotsalainen, **Charley Anderson**.

Miljoonavaltaus pilkkahintaan

Anderson oli tukevasti humalassa, tuskin ymmärsi maailman menosta mitään. Kun hän seuraavana päivänä heräsi, hän huomasi ostaneensa 800 dollarilla kaivamattoman valtauksen.

Anderson yritti saada rahojaan takaisin, mutta kauppakirjassa oli hänen omakätinen allekirjoituksensa. Hän suuntasi valtaukselleen tietämättä, että juuri sillä kohtaa pohjakallion päälle oli kertynyt miljoonan dollarin arvosta kultaa.

Se selvisi hänelle vasta kaivettuaan ensimmäisen kuilun maaperän läpi pohjakallion pintaan.

Vast'edes Anderson tunnettiin nimellä Lucky Swede, onnekas ruotsalainen.

Oler puolestaan sai kärsiä pilkkaa kaup-
pamiehen kyyvistä niin, että hän lähti
Yukonista.

Hannu Hanhi rilluttelee

Miten kävi Hannu Hanhen?

Jonkin verran juoruja aiheutti varmasti
se, että Charley meni naimisiin Monte Car-
lo -saluunassa esiintyneen **Grace Drum-
mondin** kanssa. Nainen oli aikaisemmin
ollut erään **Edgar Miznerin** rakastettu.

Grace kuitenkin lupasi jättää Miznerin,
jos Charley maksaisi Gracelle 50 000 dolla-
ria.

Sen Charley ilomielin tekikin.

Pariskunta avioitui ja lähti kiertueelle
Eurooppaan. Rahaa oli. Käytiin Pariisit ja
Lontoot ja paluumatkalla katsastettiin New
York ja San Francisco.

San Franciscon liepeille Charley raken-
nutti Gracelle linnamaisen asunnon tornei-
neen.

“Ei minulla miljoonaa ollut”

Tanssihallista napatulla Grace-vaimolla oli
kuitenkin muuta mielessään, sillä nainen otti
avioeron. San Franciscon maanjärjestyksen vuon-
na 1906 tuhosi Charleyn omaisuuden. Hän
näet oli sijoittanut kiinteistöihin.

Charley yritti pitkään käydä kiinni uu-
teen miljoonaomaisuuteen, mutta hankkeet
eivät onnistuneet. Hän kuoli vuonna 1939
työntelessään kottikärryjä sahalaitoksessa
British Columbian Sappertonissa kolmen ja
puolen dollarin päiväpalkalla.

Kerrotaan, että onnekasta ruotsalaista
huvitti aina, kun hänen sanottiin kerran ol-
leen miljonääri.

– Ei minulla koskaan ollut miljoonaa
dollaria. Enimmillään rahaa oli vain yhdek-
säsataatuhatta, Charleylla oli tapana sanoa.

Voisipa sanoa samaa.

Veli-Pekka Jarva

Päkkärin pirkkaniksi n:o 506

*Että osaa ärsyttää; aina ne
Svea-mammanpojat...*

Näin seminaaristeilyn aattona
julkaisemme Niksi-Pirkan kilpaili-
jana käyttökelpoisen keinon välttää
länsinaapurin onnenkantamoisista
johtuvia kohtalokkaita aivoveri-
suonten repeilyjä.

Päätoimittajalla on VHS-kasetilla
Vaahteramäen Eemeleistä se, jossa
ruotsalainen mansikkapaikka onkin
Kissankulman vaivaistalon pieni
likainen tupa täynnä köyhiä,
raihnaita vanhuksia, jotka asuvat
sikin sokin keskellä loskaa, tätä,
nälkää ja kurjuutta.

Varsinkin Komentoora, vaivaistaloa
terrorisoiva vanha tyranni ämmä,
joka syö Eemelin äidin lähettämät
joulu ruuat yksin ja varastaa Pöhhö-
Jukan nuuskat, auttaa myös
jäkiekon MM-kisojen klassikon,
Suomi–Ruotsi ottelun aiheutta-
maan post-traumaattiseen stressiin.

Mullis’

HOTELLI KULTAHIPUN TARJOUS LIITON VARSINAISILLE JÄSENILLE

(Tarjous on henkilökohtainen)

- YHDEN HENGEN HUONE 65 € /yö
sisältää aamiaisen
- KAHDEN HENGEN HUONE 80 € /yö
sisältää aamiaisen
- KOTIRUOKA 9 €
- SAUNA huonelisä 15 €

Petsamontie 1 99800 IVALO
PUH. (016) 320 8800 FAX (016) 66 510

Hipputeoksen Lappikirjat

▼ UUTUUSKIRJA ▼

KULTA-LAPIN JA POHJOLAN ELINKAUTISIA

Arvo "Tiera" Ruonaniemi

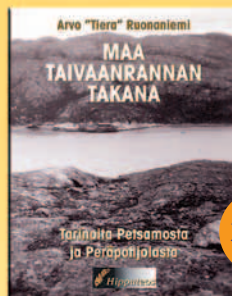
18 €

Tieran uusimmassa kirjassa tarina kulkee Lemmenjoen kultapuroilta erämaiden kalajärville, Ison Inarijärven kautta kadotettuun Petsamoon ja Jäämeren kala-apajille. Tiera kertoo Inarissa tapaamistaan mielenkiintoisista henkilöistä, jotka vaiherikas taival on johtanut elinkautiseksi Lappiin. Hytis-Pappa, Karhu-Yrjö, Kultasilmä Heikki, Vanha Väiski ja monet muut tilittävät Tieralle elämänsä koukeroisia polkuja.

Kertomusten keskiössä on Inarin kirkonkylä, oma mökki Walhalla, Ranta-Marin kahvila ja Majala. Tieran ei tarvitse eläytyä elinkautistensa kohtaloihin, sillä onhan hän itse samojen polkujen kulkija, takanaan jo 97 vuotta.

MAA TAIVAANRANNAN TAKANA

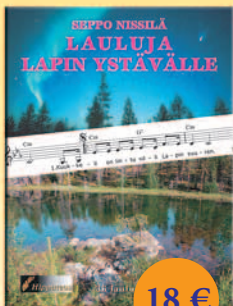
Arvo "Tiera" Ruonaniemi
kertoo tarinoita Petsamosta
ja Peräpohjolasta.

24 €

LAULUJA LAPIN YSTÄVÄLLE

36 laulun tekstit ja nuotit

18 €

Säveltäjän ja sanoittajan Seppo Nissilän rakkaimmat lappiaiheiset laulut nuottikirjassa, jossa laulujen tekstit ja nuotit. Monet lauluista ovat tulleet tutuksi Lasse Hoikan ja Souvareiden äänitteiltä.

Hanki tämä nuottikirja Lapin mökille ja kotiin. Sen avulla saat Lapin tunnelman laulujen sanoin ja sävelin mm. "Tämä on minun Lappini", "Inarijärvi", "Kuukkelilampi", "Lappi kutsuu kulkemaan", "Saariselkä valloittaa", "Ylläs monet lumoa", "Olos hupppa", "Vanha kullankaivaja", "Valtaukseni tärkein", "Kun ruska on kauneimmillaan".

Kirjan ensimmäisessä osassa on Tieran omiin kokemuksiin perustuva seikkailukertomus Petsamon Liinahamarista sodan kynnyksellä, 1930-luvun lopulla. Suomen ainoa syväsatama ja Petsamon nikkeli tekivät Liinahamarista maailmanpolitiikan keskipisteen, joka eli yötä päivää satamajätkineen, vakoilijoineen, rikollisineen ja heitä tarkkailevine poliiseineen.

Toisessa osassa Tiera kertoo tuntemistaan Lapin viimeisistä elinkautisista, henkilöistä, jotka ovat eläneet Lapissa kullankaivajina, kulkijoina ja erakkoina.

Käy katsomassa nettikaupassamme
muut LAPPIKIRJAT

www.hipputeos.fi

Kirjat myynnissä myös kaikissa kirjakaupoissa sekä Saariselän palvelupisteissä

Hipputeos
Pajutie 3, 04310 TUUSULA
Puh. 040 545 4833

Lapin Kullankaivajain
Liitto Ry, PL 86.
99871 INARI

PANIMO!

PANIMO!

Panimo Pub
avoinna klo 10 - 02

Edulliset majoitushinnat. 1 - 4 hengen huoneet, kelomökkejä. Lemmenjoella kaivos ja kämppä. Pubissa talon olutta ja hyvää seuraa.

**Saariselän Majatalo
& Panimo Pub**

Tel +358 16 6756500

Fax +358 16 6756 581

panimo@saariselanpanimo.fi

www.saariselanpanmo.fi